

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa 10. sunnuntai helluntaista 18.8. ja päättyy 20. sunnuntaihin helluntaista 27.10.

Uskollisuus Jumalan lahjojen hoitamisessa

1. PIET. 4: 7-11

10. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 18.8.

Kaiken loppu on lähellä. Hyvä ystävä, millaisen reaktion tämä viesti saa aikaan sinussa? Pietari tosiaan kirjoittaa näin: ”Kaiken loppu on lähellä. Olkaa siis ymmärtäväiset ja raittiit voidaksenne ruikoilla. Ennen kaikkea pysykää kestävinä keskinäisessä rakkaudessaanne, sillä ’rakkaus peittää paljotkin synnit’” (j. 7-8). Sana ’loppu’ (to telos) tarkoittaa myös päämäärää. Näin muun muassa 1. Piet. 1:9 joka puhuu uskon päämäärästä. Jukka Thurén huomauttaa, että sana ’lähellä’ (eengiken) puolestaan on juuri se sana, jolla Jeesus julisti, että Jumalan valtakunta on ’on tullut lähelle’. Nyt me elämme Kristuksen valtakunnassa, mutta lähellä on myös lopullinen Jumalan valtakunta. Voimme siis ymmärtää asian niin, että Jumalan päämäärän toteuttaminen on lähellä. Jeesus palaa pian. Jeesuksen paluun odotus motivoi kristittyjä toimimaan Jumalan palvelijoina tässä odotuksen ajassa.

Palvelutehtävän hoitaminen edellyttää raittiutta (j. 7). Hengellinen raittius on myös rukouselämän perusta ja lähtökohta. Rukouselämämme näivettyy, jos laiminlyömme hengellisen kilvoittelumme. Terve rukouselämä puolestaan rakentaa meitä hengellisesti. Rukouselämän merkitys korostuu tilanteissa, joissa kristityt joutuvat ahtaalle vainojen tähden. Pietarilla oli omakohtaista kokemusta tästä; seurakunta rukoili lakkaamatta vangitun apostolin puolesta ja Jumala katsoi tuoloin hyväksi vapauttaa hänet (Ap.t. 12:5). Tällaista aktiivista rukouselämää tarvitaan eletessä ”kaiken lopun” aikaa, samalla kun yhä useampi kristitty joutuu maailmalla vangituksi ja vainotuksi uskonsa tähden. Rukoilu myös rakentaa lä-

heistä yhteyttä Jumalan ja kristityn välillä. Tämä on tärkeää ahdingon aikana.

Kristittyjä kutsutaan myös ”elämään keskinäisessä rakkaudessa” (j. 8). Tämä rakkaus ei ole sokeaa, vaan hyvinkin tarkkanäköistä. Silmiä ei peitetä rikkomuksilta, vaan ne tunnistetaan ja tunnustetaan ja annetaan anteeksi. Pietari kehottaa samoin antamaan toisille anteeksi jatkuvasti: ”rakkaus peittää paljotkin synnit” (j. 8).

Pietari puhuu kirjeessään myös vieraanvaraisuudesta. Tämä on hyvin käytännönläheinen ohje, sillä kristityt matkoittuivat toisten kristittyjen luona matkustaessaan. Tästä koitui kustannuksia isännille. Rakkaus vaatii uhrauksia. Kuitenkin kristinuskoon kielteisesti suhtautuvassa ympäristössä lepohetket toisten uskovien luona ovat varmasti olleet tärkeitä matkalaisille.

Pietari nostaa kirjeessään esille muutamia armolahjoja. Keskeinen ajatus on siinä, että nämä armolahjat ovat tarkoitettut toisten palvelemiseen Jumalan kunniaksi. Mitä armolahjoja Jumala on sinulle suonut? Pietarin mukaan meillä kaikilla on jokin keinomme palvella. Meille suotuja armolahjoja on lupa pyytää ja kasvaa niiden harjoittamisessa. Pietari nostaa tässä kohden esiin erityisesti puhumisen ja palvelemisen. Paavalilla kuvaa erilaisia palvelemisen muotoja kirjeissään (Room. 12, 1. Kor. 12 ja Ef. 4). Luettelot palvelun eri muodoista eivät ole tyhjentyviä; joku on joskus todennut, että armolahjoja olisi yhtä monta erilaista kuin on kristittyjäkin.

Lopuksi vielä muutama Pietarin esittämä ajatus Jumalan kunniaa ja kirkkautta. Kuinka Jumalan kunnia kirkastuisi meidän kauttamme? Kaksi näkökulmaa. Ensinnäkin siten, että palvelemme Herraa hänen kutsuminaan ja hänen armolahjojaan käyttöön laittaen. Ehkä Pietarilla oli mielessään Jeesuksen sanat: ”Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylis-

täisivät teidän Isäanne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:16). Toinen näkökulma liittyy siihen, kuinka kristitty antaa kaiken kunnian Jumalalle tunnustaessaan oman kyvyttömyytensä pelastaa itseään. Kun Jumala saa tulla Herraksemme ja Vapahtajaksemme, kun Jeesuksen sovituskoulu puolestamme on koko elämämme tärkein asia, niin silloin Jumalan kirkkaus ja kunnia saalois-ta meissä. ”Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on itsensä valmistanut.” (Ilm. 19:7). •

Taito Heikkilä

Etsikkoaijoja

LUUK. 9:41–48

11. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 25.8.

Uudessa testamentissa esiintyy sana etsikkoaijo vain kerran ja erityistä on, että sitä käyttää Jeesus. Hän kiteyttää näin yhteen sanaan Jumala sydämen ajatukset meitä ihmisiä kohtaan ja sen, mitä hän on Jeesuksessa Kristuksessa tehnyt meidän hyväksemme. Hänen rakkautensa meitä kohtaan ei ole vain kaunis sana, vaan se on ennen kaikkea teko. ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.” (Joh. 3:16) Kuvatessaan omaa tehtäväänsä Jeesus sanoi: ”Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan.” (Luuk. 19:10) Sanalla etsiä on keskeinen merkitys Raamatussa Jumalan ilmaistessa itseään meille. Hän etsii ihmisiä. ”Minä etsin eksyneen ja tuon takaisin laumasta harhautuneen, minä sidon murtuneen jalan, minä hoi-vaan uupunutta.” (Hes. 34:16)

Elämänyhteys ihmisen ja Jumalan välillä katkesi ihmisen luopuessa Jumalasta. Syntiinlankeemuksen vakavuutta Raamattu korostaa siksi, että meissä on katoamattomuus. Synnin tähden meidän

ruumiimme kuolee ja näennäisesti kaikki päättyy, mutta me olemme persoonallisesti myös ikuisuudessa. Siitä Raamattu muistuttaa usein puhuen ylösnousemusruumiista, joka aikojen lopulla kaikille annetaan. Siinä ruumiissa ollaan joko Jumalan kirkkaudessa tai erossa hänestä, ellei ihminen vastaa hänen pelastavaan kutsuunsa. Omalle tielle lähteminen oli ihmisen oma ratkaisu, mutta siihen hänellä ei ole ratkaisua, miten päästä takaisin Jumalan yhteyteen. Hengellisesti kuollut ei kykene oma-aloitteisesti itseään auttamaan. Ilman Jumalan apua edessämme olisi automaattisesti jääminen ikuisen eroon hänestä. Tämä onneton tilanne ei tarkoita vain joitakin ihmisiä, vaan jo-kaista. ”Me harhailimme eksyneinä kuin lampaat, jokainen meistä kääntyi omalle tielleen.” (Jes. 53:6)

Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. (1Tim. 2:4) Raamatun ydinajatuksena onkin sanoma siitä, että Jumala toteutti ennen aikojen alkua olleen pelastussuunnitelmansa tulella itse ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Luonnollinen oikeudenmukaisuus vaatii sitä, että syyllisen on vastattava vääryyksistään. Jumalan edessä ihmisen piti sovittaa ihmisten synti. Niin myös tapahtui. ”Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden. Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa eikä lukenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan; meille hän uskoi sovituksen sanan.” (2. Kor. 5:21,19) Jumala on armollinen (Jer. 3:12) ja tätä aikaa, jossa elämämme, värittää tuo hänen armollisuutensa. Siksi usein puhutaan armonajasta, vaikka se ei ole Raamatun käyttämä sana. Se kuvaa osuvasti sitä, että Jumalan koko luomistyö pohjautuu armoon, joka Jeesuksen kautta tuli näkyväksi. ”Mikään, mikä on syntynyt, ei ole

syntynyt ilman häntä.” (Joh. 1:3) Tämä elämä on mittaamattoman kallisarvoinen erityisesti siksi, että täällä voimme kuulla ilosanoman Jumalan armosta, rakkaudesta ja syntien anteeksiannosta ja uskoa siihen pelastukseksemme. Niin kauan kuin on elämää ja on mahdollisuus olla kosketuksissa Jumalan sanaan, on toivoa. Siitä avautuu kaikkein syvin merkitys elämälle: ikuinen elämä taivaassa.

Tämän päivän evankeliumi osoittaa, että armonajassa on myös sellaisia erityisiä aikoja, jolloin Jumala yksilökohtaisesti etsii ja kutsuu ihmisiä uskomaan Jeesukseen Kristukseen ja näin astumaan ikuisen elämän tielle. Jerusalemin asukkailla oli aivan erityinen mahdollisuus silloin, kun Jeesus maan päällä ollessaan oli heidän keskellään. Ei ole liioittelua sanoa, että sen kouriintuntuvampaa todistusta Vapahtajasta ei voi saada, kuin minkä Jeesuksen aikalaiset saivat. Siitä huolimatta he eivät tajunneet etsikkoaikansa merkitystä. Jeesuksen teot ja opetukset kyllä he räyttivät huomiota, mutta moni sulki sydämensä ovet niiltä Raamatun sanoilta, jotka Jumala oli antanut edeltä käsin lupauksena Vapahtajasta. Sanaa sovellettiin Jerusalemin temppeleissäkin ihmisten omia tarkoituspäitä ajatellen, mutta todelliset uskon ja pelastuksen peruspilarit hylättiin. Siksi Jeesus kohdisti ankarat sanansa temppeleitä isännöineille ”rosvoille”.

Kun Jeesus puhkesi itkuun lähestyessään Jerusalemiä, se kertoi ainakin siitä, miten rakkaita me syntiset ihmiset olemme Jumalalle. Hän ei haluaisi yhtäkään menettää. Etsiessään meitä, Jumala antaa kullekin omanlaisensa etsikkoajan. Hänen määräysvallassaan on se, miten, missä, minä aikana ja hetkenä hän kutsuu itse kutakin ja antaa meille mahdollisuuden astua ikuisen elämän tielle. Oleellista on, että ihminen vastaa Jumalan kutsuun ja uskoen ottaa vastaan hänen sanansa. Kristillisessä julistuksessa ei saa unoh-

taa etsikkoaikoja. Jumalan hyvydestä tulee puhua paljon, mutta sen varjolla ei saa unohtaa kutsusanoja, jotka Jeesus esittää kaikkina aikoina kaikille ihmisille. ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.” (Matt. 11:28)

Aina ajankohtaista on se, mitä Jumala on sanonut itsestään ja meistä: ”Minä olen armollinen, sanoo Herra, ei minun vihani jatku loputtomiin. Tunne kuitenkin rikoksesi: Sinä olet luopunut Herrasta, Jumalastasi, olet juossut kaikkialle vieraitten jumalien perässä, vihreän puun alta toisen alle. Minua et ole kuunnellut.” (Jer. 3:12,13) Kristillisen julistuksen ydin on Jeesuksen meille ojentamassa syntien anteeksiannossa. Tämän lahjan vastaanottaessamme Jumalan etsivä työ ei ole mennyt hukkaan. Synti ei syvimältään ole sitä, mitä me teemme tai jätämme tekemättä, vaan sitä, että ihminen sulkee sydämensä Kristukselta. Sitä Jeesus itkee tänä päivänäkin. ●

Antti Herkkola
Rovasti, Tampere

Itsensä tutkiminen

LUUK. 18:9–14

12. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 1.9.

Me nykyajan ihmiset saatamme olla niin kriittisiä, että kritisoidemme jopa itse kriittisyyttä. Pyhän otsikko ”Itsensä tutkiminen” kuulostaa helposti itsekeskeiseltä piehtaroinnilta ja yksilökeskeiseltä self-help -periaatteelta. Kuulemme Salomonin huokauksen: ”alituinen tutkistelu väsyttää ruumiin”. Muistamme ehkä myös arkipiispa Martti Simojoen kritiikin hengellisestä harrastuksesta, joka kiertää oman henkilön, omien asioiden ja tarpeiden ympärillä.

Kristillinen usko asettaa yksityisen ihmisen suhteeseen Jumalan ja Hänen sanansa kanssa. Tämä vapauttaa meidät

minäkeskeisyydestä. Ihmisen suhde Jumalaan ei ole tasa-arvoinen suhde. Jumala on täydellinen ja pyhä kuningas. Ihminen on vajavainen ja syntinen alamainen. Tämä näkökulma opettaa meille nöyryyttä. Se muistuttaa myös elintärkeästä ja itsestään selvästä seikasta, joka on kuitenkin unohtumassa: Jumala on ilmoittanut ihmisille tahtonsa, joka määrittää hyvän ja pahan, oikean ja väärän. Yksilökeskeisessä ajassa totuus ja moraalisuus uhkaa kadota mielipiteiden, tulkintojen ja kokemusten alle. Psalmistin esimerkki pätee tänäänkin: ”Yön tultua olen yhä valveilla ja tutkistelen sinun sanaasi.”

Itsensä tutkimiselle on kyllä sillekin raamatulliset perusteet. ”Jos me itse tutkimme itseämme, emme joutuisi tuomitaviksi.” Ajatus on se, että itsestä ja omasta vaelluksesta löytyy aina petrattavaa ja perattavaa. Paavali kehottaa meitäkin laittamaan itsemme koetteelle. Hengellinen vaelluksemme on kuin suunnistusta. Jumalan sana on kartta, josta tulee aina välillä tarkistaa suunta Pyhän Hengen, kompassin kanssa. Missään ei tietääkseni kielletä, ettekö kristitty voisi olla iloinen ja ylpeä saavutuksistaan ja taidoistaan. Vertailu on kuitenkin niin kalteva pinta, että siltä putoaa nopeasti ylpeyteen tai epäterveeseen alemmuudentunteeseen. Näin juuri käy evankeliumin fariseukselle. Huomatkaamme, että mies on oikeaoppinen kirkkoaktiivi, joka rukoilee, käy temppeleissä ja tekee hyviä tekoja. Mutta kiillotettu kilpi ei ole uskon kilpi. Jumala ei katso ulkokuorta, vaan sisintä ja sydäntä. Sinne meidänkin tulee kurkistaa, Jumalan sana taskulamppunamme. Tämä introspektio tekee fariseuksista publikaaneja. Me ihmiset kauhistumme omaa syntiä ja syyllisyyttämme. Jos se paljastuu, yritämme heti kätkeä sen syyttämällä muita, selittelemällä tai kaartelemalla. Jumalan sana vakuuttaa meille kuitenkin monta kertaa, että syntien tunnustami-

sesta ei seuraa tuomio, ei rangaistus tai häpeä, vaan päinvastoin armo ja ilo. Jeesuksen sana on lakia ja evankeliumia parhaimmillaan: ”Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan.” Totisesti, Jumala ei tahdo sanoa ihmiselle kuin kaksi sanaa. Kaksi sanaa hyvälle ja pahoilla, miehille ja naisille, juutalaisille ja pakanoille, homoille ja heteroille: ”Polvistu. Nouse.”

Voisiko itsensä tutkimista verrata lahjapaketin avaamiseen? Tällöin kaunis nauha ja käärepaperi ei kuvaa ulkokultaisuutta, vaan rakkautta ja välittämistä. Kaunis sisin sopii hyvin yhteen kauniin ja huolitellun ulkonäön kanssa. Mutta löytääkö kristitty käärepaperien alta mitään hyvää ja kaunista? Eikö luterilainen perisyntioppi vain vahvista Paavalin sanat: ”Tiedänhän, ettei minussa, nimittäin minun turmeltuneessa luonnossani, ole mitään hyvää.” Näin ymmärrettynä itsensä tutkiminen muistuttaisi jätkeä tyhjennystä tai homeen haistelua kotinsa rakenteista. Synnistämme huolimatta lahjaverkaus pätee. Sisällämme on mitä verrattominkin lahja ja se on Kristus itse. Tämän paketin myötä tuleekin sitten kaikki muutkin ihanuudet kaupan päälle. Ekuumeeninen kiteytys luterilaisten ja ortodoksien painotuseroista pelastusopissa on sellainen, että luterilaisille Kristus on ”for us”, kun taas ortodokseille Kristus on ”in us”. Tuore suomalainen Luther-tutkimus on kuitenkin havainnut, että kyllä me luterilaisetkin voimme sanoa ”Kristus meissä”. Pelastus tarkoittaa sitä, että Jeesus on itse läsnä meissä uskomme kautta. Aarre totisesti on saviastioissa! Tätä säihkettä sopii itsestä etsiä.

Hector kysyi aikoinaan: ”Missä piileskelet, Jumala? Ootko sisälläni, vai ulkopuolella?” Jumala on sekä sisä-, että ulkopuolella. Tämä pyhäpäivä puhuu kerskailemisesta ja ulkokultaisuudesta. Itsensä tutkimisessä kannattaa ottaa ne-

näkin käyttöön, sillä oma kehu tunnetusti haisee. Evankeliumissa Jeesus haluaa herätellä kaikki, jotka ovat varmoja omasta vanhurskaudesta. Muuten hyvä, mutta kun vanhurskaus juuri ei ole omaamme. Se on suloista narduksen tuoksua, jonka Jumala lahjoittaa meille taivaasta palvelijoidensa kautta. Kaikki hyvä on meille annettua. Myös usko, tuo ämpäri, jolla ammennamme vettä ikuisuuden kaivosta, on meille annettu lahja.

Entä hyvät työt eli vaelluksemme hedelmät? Juuri hedelmien perusteella Jeesuksen fariseus korotti itsensä syntisten yläpuolelle. Eikö tämä ole perusteltua? Onhan parempi antaa kymmenyksiä, kuin rosvoja toisten rahoja. Tässä on taustalla elintärkeä teologinen kysymys sidotusta ratkaisuvallasta eli ihmisen osuudesta pelastuksessa. Me luterilaiset tarraamme Jumalan sanaan: ”Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja. Se ei perustu ihmisten tekoihin, jottei kukaan voisi ylpeillä.” Kun me pelastumme yksin armosta, ei meidän tule etsiä itsestämme mitään omaamme, joka kelpaisi Jumalalle. Kuuliaisuutta ja kilvoittelua tarvitaan. Mutta hedelmät ovat Jumalan vaikutusta meissä.

Ihminen on kuin puu, joka tarvitsee ystävyiden ja seurakuntayhteyden kasvu- alustaksi ja Jumalan sanan ravinnokseen. Saamme tunkea iloa ja kiitollisuutta, kun kasvamme hyvää hedelmää yhteiseksi hyväksi. •

Timi Korhonen
Pastori

Jeesus, parantajamme

2. MOOS. 4: 10–12

13. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 8.9.

Mooses sanoi Herralle: ”Mutta, Herra, minä en ole koskaan ollut hyvä puhuja enkä ole nytkään, vaikka sinä olet puhunut

minulle. Minulla on hidas puhe ja kankea kieli.” Herra sanoi hänelle: ”Kuka on antanut ihmiselle suun? Kuka tekee ihmistä mykän tai kuuron, näkevän tai sokean? Enkö juuri minä, Herra? Mene nyt, minä olen sinun kanssasi, kun puhut, ja neuvon sinulle, mitä sinun tulee sanoa.”

Vanha pastori osoitti sormellaan saakastin kahta ovea. Toinen ovi vei ulos rakennuksesta, toinen puolestaan ylös saarnatuoliin. Kuinka usein mieluummin kulkisin tuosta ulos vievästä ovesta, hän sanoi usein nuoremmalle kollegalleen. Hän ei kokenut olevansa arvollinen toteuttamaan Jumalan kutsua. Kuitenkin joka sunnuntai hän nousi saarnatuoliin, sillä Jumala oli kutsunut hänet tekemään niin.

Hyvä ystävä, meidät on kutsuttu erilaisiin tehtäviin. Voi olla, että sinä et koe olevasi arvollinen toimimaan palvelutehtävissäsi vanhempana, opettajana, esimiehenä tai puolisona. Osaamisesi, kykyisi tai henkinen kypsyytesi eivät mielestäsi vastaa tehtävän vaatimuksia. Kuitenkin Jumala on asettanut sinut erilaisiin vastuutehtäviin. Muista, että Jumala on kanssasi myös epäilysten hetkinä. On toimittava, vaikka varmuutta itsestä ei löytyisi. Jos Jumala kykeni toimimaan vastahakoisen ja itsessään heikon palvelijansa Moosesin kautta, niin hän kykenee toimimaan myös meidän elämässämme. Jos Jumala kykeni johdattamaan suuren kansan erämaan halki luvattuun maahan, niin hän kykenee auttamaan sinua kasvatustyössäsi, työpaikallasi ja perhesuhteissasi.

On lohdullista, että Raamatun henkilöt kamppailevat samojen kysymysten kanssa kuin mekin. Mooses ei kokenut olevansa arvollinen toimimaan Jumalan antamassa tehtävässä. Hän kamppaili menneisyytensä, omien puutteidensa ja heikkouksiensa kanssa. Lukemassamme katkelmassa Mooses esittää (teko)syyttä sille, miksi hän ei olisi kykenevä toimimaan saamansa kutsun mukaan. Mooses esit-

tää perusteluksi sen, ettei hän koskaan ole ollut taitava puhumaan. Hän vetoaa hitaaseen puheeseensa ja kankeaan kieleensä. Nämä perustelut ovat herättäneet lukijoissa pohdintoja siitä, olisiko Mooses kärsinyt kenties jonkinlaisesta puhevaiasta. Tästä tuskin on kysymys, sillä Stefanus ylistää Moosesta siitä, että tämä oli ”voimallinen sanoissa ja teoissa” (Ap.t. 7:22). Toisaalta Jumala toimii heikkojen kautta osoittaakseen oman voimansa. Jumala valitsee palvelijoihinsa heikkoutensa tunnustavia. Heikoissa hän on väkevä.

Mooseksen vetoaminen huonoihin puhelahjoihinsa tarkoittanee sitä, että hänellä ei ole kykyä vakuuttaa puheillaan faraota vapauttamaan kansaa orjuudesta. Miten hän osaisi vastata omalle kansalleen, joka varmasti napisisi erämaavaelluksen aikana? Jumalalle Mooses tosin osasi sanoa vastaan! Jumala kuitenkin tiesi kenet hän oli kutsunut. Hän ottaisi vastuun.

Mooses epäili omia kykyjään ja kutsu-
mustaan. Tästä häntä on vaikea moittia. Juha Vähäsarja on todennut osuvasti, että juuri tältä oikein kutsutuista tuntuukin; minusta itsestäni ei ole tähän tehtävään. Huomiomme kiinnittyy tällöin omista puutteista ja heikkouksista kohti kutsun antajaan, sillä hän on vastuussa kutsumisestaan. ●

Taito Heikkilä

Lähimmäinen

LUUK. 10:25–37

14. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 15.9.

Päivän evankeliumina on hyvin tuttu Jeesuksen vertaus niin kutsutusta ”laupiaasta” samarialaisesta. Kertoessaan tämän vertauksen ja sitä selittäessään Jeesus opettaa, mitä on olla lähimmäinen. Mikä on Jumalan mielenmukaista toisten ihmisten oikeaa kohtaamista? Kun luemme tätä vertausta, meiltä jää usein huomaamatta, missä yhteydessä vertaus on kerrottu. Samalla

kun katsomme tarkemmin tätä vertausta, huomaamme että Jeesuksen opetuksen tähtäyspiste on muutakin kuin se, mitä olemme vertauksesta perinteisesti ymmärtäneet. Vertaus on osa keskusteluja, jotka Jeesus kävi erään lainoppineen kanssa. Toinen käytiin ennen vertausta, toinen sen jälkeen. Näistä keskusteluista selviää, miksi Jeesus kertoi vertauksen samarialaisesta. Ennen vertauksen kertomista Jeesus kohtaa lainopettajan, joka kysyy Jeesukselta: ”Opettaja, mitä minun pitää tehdä, jotta saisin omakseni iankaikkisen elämän?” (Luuk. 10:25b)

Lainoppinut sanoo Jeesusta opettajaksi. Hän tahtoo osoittaa käytöksellään kunnioitusta Jeesukselle. Kuitenkin hän näyttää olevan liikkeellä epärehellisellä mielellä, sillä teksti kertoo hänen halunneen ”koetella” Jeesusta. Miehen kysymyksen taustalla on juutalainen ajattelu, jonka mukaan vanhurskaat saavat lakia noudattamalla iankaikkisen elämän, kun taas syntiset joutuvat tuonelaan. Tämän opetuksen mukaan ihminen saattoi teoiltaan ansaita iankaikkisen elämän.

Esittäessään kysymyksensä lainopettaja odotti Jeesuksen kertovan, mitkä nämä taivaaseen tarvittavat teot ovat. Jeesus ei vastannut miehen kysymykseen, vaan vei miehen keskusteluun. Jeesus asetti hänelle vastakysymyksen. ”Mitä laissa sanotaan? Mitä sinä itse sieltä luet?” (Luuk. 10:26) Tähän mies vastasi rakkauden kaksoiskäskyllä: Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi kuin itseäsi. Lainoppinut tunsi Vanhan testamentin ja sen opetuksen. Jo Vanha testamentti opetti, että suhde Jumalaan oli sydämen uskon suhde. Juutalainen uskontunnustus Shema Israel opettaa tästä selkeästi: ”Kuule, Israel! Herra on meidän Jumalamme, Herra yksin. Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja koko voimastasi.” (5. Moos. 6: 4–5). Toisaalta Vanha testamentti korosti samalla rakkautta lähimmäisiin: ”Älä kosta omaan kansaa-

si kuuluvalla äläkä pidä yllä riitaa hänen kanssaan, vaan rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Minä olen Herra.” (3. Moos. 19:18).

Jeesus kertoi miehen opettavan oikein. Jos hän rakastaa vilpittömästi koko sydämellään Jumalaa ja ihmisiä, ”hän saa elää”. (Luuk. 10:28) Täydellisesti rakastamalla saa iankaikkisen elämän! Tässä Jeesus tietää, että rakkauden kaksoiskäskey asettaa tavoitteen, johon yksikään ihminen ei voi todellisuudessa yltyä. Itseasiassa Jeesus sanoo miehelle: ”Mitä tahdot tehdä iankaikkisen elämän saamiseksi? Jos tahdot, niin sitten sinun täytyy rakastaa Jumalaa ja ihmisiä täydellisesti, koko olemuksellasi. loppuun asti. Oletko valmis tähän? Pystytkö tähän?”

Lainopettaja ei kuitenkaan vielä luopunut toivosta, vaan hän jatkoi keskustelua. Hän halusi Jeesukselta vakuutuksen, että teoilla voi saavuttaa iankaikkisen elämän. Hän jatkaa kysymällä: ”Kuka sitten on minun lähimmäiseni?” Tähän kysymyksen vastauksena Jeesus kertoo evankeliumimme kertomuksen ryöstetystä miehestä ja häntä auttaneesta samarialaisesta. Juutalaiset rabbit opettivat yleisesti, että lähimmäisiä olivat vain toiset juutalaiset. Ei juutalaiset, pakanat eivät olleet lähimmäisiä. Mies halusi nähdä itsensä Jumalalle kelpaavana. Tämän tähden hän odotti Jeesukselta vastausta: ”Lähimmäisiäsi ovat oman kansasi jäsenet ja läheiset ihmiset.” Tällaisen vastauksen saatuaan hän voisi sanoa, että on rakastanut heitä täydellisesti. Tämän jälkeen voisi lähteä kiittolisena hyvistä töistään ja olla varma taivaspaikastaan. Kertomuksessa pahoinpidellyn miehen ohitse kulkevat vuorotellen pappi ja leeviläinen, jotka molemmat väistävät ja jättävät miehen virumaan tien poskeen. Lopulta paikalle tulee samarialainen, joka ryhtyy auttamaan. Miksi pappi ei auttanut henkivierissä olevaa uhria? Papin toimintaa ohjasi juutalainen opetus, jota hän halusi

noudattaa. Juutalaiset rabbit opettivat, että (1) Piti tehdä hyvää hyvälle, eikä synnintekijöille, sillä synnintekijää auttava voikin vastustaa itseään Jumalaa, joka vihaa synnintekijöitä. Syntiä ja synnintekijöitä ei saanut vahvistaa. (2) Pappi ei ollut nähnyt rosvojen hyökkäystä. Siksi hän ei voinut olla varma siitä, oliko haavoittunut mies lähimmäinen eli juutalainen, jota tuli auttaa. (3) Mies saattoi olla jopa kuollut. Siinä tapauksessa kosketus saastuttaisi papin. Papin piti pysyä rituaalisesti puhtaana temppelipalvelusta varten. Hän ei saanut koskea kuolleeseen. Juutalaisen lain mukaan kuolleeseen koskeminen, jopa vainajan lähelle meno, teki papin saastaiseksi ja kelpaamattomaksi temppelipalvelukseen (3. Moos. 21:1–3). Pappi ja leeviläinen olivat matkalla temppeliin, omaan palvelusvuoroonsa. Siksi he eivät voineet ottaa riskiä, että hakattu mies kuolisi käsiin. Tunnon-tarkkuus alttaripalveluksessa sai heidät ohittamaan apua tarvitsevan. Papin tavoin myös leeviläinen jätti auttamatta. Leeviläisiä eivät sitoneet yhtä monet säännöt kuin pappeja. Hän olisi siis voinut auttaa, ja jos haavoittunut olisi kuollut hänen käsiin, seuraukset olisivat olleet kevyemmät kuin papille. Ehkä hän näki edellä kulkevan papin ja seurasi hänen esimerkkiään. Hänkään ei tehnyt mitään miehen hyväksi. Ei voinut olla hänen velvollisuutensa ryhtyä vaaralliseen tehtävään, josta pappikin oli juuri pidättynyt. Ryhtymällä toimenpiteisiin hän tavallaan loukkaisi ylempiään, syyttäisi epäsuorasti epäinhimillisyydestä ja kovasydämyydestä. Puuttamalla asiaan leeviläinen arvostelisi papin tulkintaa laista! Emmekö mekin ota mallia muista ja vetoa muiden ratkaisuihin. Sitten tulee samarialainen, joka ryhtyy auttamaan kärsivää miestä. Jeesus tekee samarialaisesta kertomuksen sankarin. Halveksittu samarialainen auttaa, vaikka Israelin kansan uskonnolliset esikuvat ovat jättäneet auttamatta. Samarialainen ei ollut pakana.

Hän kuului samarialaisten sekakansaan ja häntä sitoi viisi Mooseksen kirjaa. Hänelkin oli opetettu, että lähimmäisiä ovat ennen kaikkea omaan kansaan kuuluvat. Tästä huolimatta hän tarttui toimeen. Hän asettui alttiiksi kuolleesta saastumiselle. Tämän ohella samarialaisella oli syytä pelätä verikostoa. Autetun miehen perhe saattaisi luulla, että hän on tehnyt ryöstön. Haavoittuneen miehen perhe saattaisi kostaa hänelle. Samarialainen oli valmis maksamaan kalliin hinnan laupedentyöstään. Korvattuaan ensin papin ja leeviläisen laiminlyönnit samarialainen viimein korvasi rosvojenkin tuottaman vahingon. Hän maksoi majatalon pitäjälle haavoittuneen miehen puolesta. Tällä hän turvasi haavoittunen tulevaisuuden, sillä ellei hän olisi pystynyt lähtiessään maksamaan laskuaan, hänet olisi vangittu. Kertomuksen jälkeen seuraa lainopettajan ja Jeesuksen välinen toinen keskustelukierros. Jeesus kysyy mieheltä, kuka on näistä kolmesta ohikulkijasta oli oikea lähimmäinen, johon lainopettaja vastaa: ”Se, joka osoitti hänelle laupeutta.” (Luuk. 10:37) Jeesus vastaa: ”Mene ja tee sinä samoin.” Jeesus opettaa lainopettajalle, että tässä on taso, jolle hänen on yllettävä. Lainopettajaa vaaditaan ymmärtämään, että hänen on oltava lähimmäinen jokaiselle tarvitsevalle. Oikea lain täyttäminen merkitsee, että on osoitettava laskelmoimattomasti rakkautta kaikille jopa vihollisillekin. On rakastettava jumalallisella pyhällä ja puhtaalla rakkaudella kaikkia ihmisiä.

Samarialainen auttoi pahoinpideltyä kaikella, mitä hänellä oli. Hän antoi itsensä kuolemankourissa viruneen miehen edestä. Samarialainen on esikuva Jeesuksesta. Jeesus antoi itsensä ja elämänsä pahaintekijöiden, meidän syntisten edestä. Hän antoi henkensä, jotta meillä olisi syntien anteeksiantamus ja elämä Jumalan yhteydessä. ”Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa

hinnalla me olemme parantuneet.” (Jes. 53:5b) •

Pentti Marttila

Pastori, lähetysyhdistys
Kylväjän koulutuspäällikkö

Kiitollisuus

LUUKAS 17:11-19

15. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 22.9.

Kiitollisuus avaa oven suurempaan. Kansankirkko on vaihtunut. Yhä harvempi uskoo niin kuin kirkko opettaa (jos joku tietää, mitä se opettaa). Media on uusi kansankirkko. Se kokoaa kansan, muo-
vaa arvot ja asenteet, langettaa tuomiot, nostaa esiin päivän hyvät uutiset ja antaa mahdollisuuden iloita ja surra sankareiden kanssa. Media valitsee ja paketoitiedon ihmisiä varten ja ihmiset mainostajia varten. Yltäkylläisyydessä elävienkin katseet käännetään siihen, mitä vielä puuttuu. Seuraa tyytymättömyyttä ja kiittämättömyyttä, mikä tosin hetkeksi hellittää otetaan, kun kärsivät ja kaikkensa menettäneet raportoidaan eteemme. Vaikka hyvä uutinen ei ole hyvä uutinen, sellaista kirkko yhä kuuluttaa, tänäänkin.

Kiitollisuus ja kiittämättömyys ovat syvästi teologisia asioita. Kiitollisuus -aiheisen sunnuntain tuntumassa on kirkkovuoden pyhissä sellaisia aiheita kuten ”Jeesus parantajamme”, ”lähimmäinen”, ”Jumalan sanansaattajat” ja ”Jeesus antaa elämän”. On todennäköistä: mitä vähemmän nämä muut aiheet ovat tuttuja ja todeksi elettyjä, sitä vähemmän kiitollisuutta. Jonkun seurakunnan viikkolehdestä oli kesätoimittajan pakina. Sen sanoma oli syntynyt liikenteessä, suojatiellä. Kirjoittaja totesi, ettei hän periaatteesta koskaan heilauta kättään kiitokseksi, jos autoilija pysähtyy suojatien eteen ja jää odottamaan: ”Niinhän autoilijan kuuluu tehdä, se on sen velvollisuus. On turha ruokkia autoilijoiden vääriä asenteita.” Autoilijoilla on toki parannettavaa,

mutta miettimisen aiheita on myös kesätoimittajan periaatteissa. Onko paikallaan ja kenelle osoittaa kiitollisuutta siitä, mikä on ikään kuin itsestään selvää? Ennen lapset sanoivat äidille kiitos, kun ruoka maistui, nykyisin äidit sanovat lapsille kiitos, kun lautanen on tyhjennetty. Kiitollisuudella on pinnallisia tapakulttuurisia esimerkkejä syvemmät, teologiset juuret. On kysymys elämän perimmäisestä luonteesta ja ihmisten suhteesta toisiinsa ja viime kädessä Jumalaan.

Raamatun ja siten kirkon opetuksen - jota ihmiset eivät ilmeisesti enää usko - lähtökohta on se, että Jumala on elämän luoja ja ylläpitäjä ja elämä anteineen on Jumalan lahjaa. Jumala antaa, ihminen ottaa vastaan ja sanoo kiitos. Tätä Raamattu opettaa luomiskertomuksesta ja psalmien aamu- ja ruokarukouksista Jeesuksen lunastustyöhön saakka. Uusi päivä ei ole vain luonnon kiertokulkua, vaan henkilökohtainen lahja, lautasella ei ole vain hivenaineita ruumiin anatomialle, vaan Jumalan huolenpitoa eikä Jeesuksen risti ole vain yksi historian onnettomista murhenäytelmistä, vaan minun lunastukseni. Kansa ja ihmiset, jotka unohtavat Jumalan teot ja lahjat, eivät ole kohta kovin tarkkoja omistakaan teoistaan. Vuoroveden lailla tämä unohtamisen ja muistamisen dialektiikka toistuu Israelin kansan vaiheissa.

Hätkähdyttävä ja ajankohtainen on ihmisen kiittämättömyyden kuvaus Roomalaiskirjeen 1. luvussa. Siinä kiittämättömyys kuvataan kuin perussyntinä, jolla on traagiset seuraukset: ”Vaikka he ovat tunteneet Jumalan, he eivät ole kunnioittaneet ja kiittäneet häntä Jumalana, vaan heidän ajatuksensa ovat käyneet turhanpäiväisiksi ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt...” (Room. 1:21-32) Kuvattu seurausketju ja syntiluettelo alkaa kiittämättömyydestä. Ei ole kysymys vähäisestä elämänasennetarkistuksesta tyyliin ”kunpa muistaisi olla kii-

tollinen”, vaan oireesta, joka ilmaisee tappavaa syöpää pahemman.

Kiitollisuus on suurten asioiden alku. Evankeliumi kertoo. Jeesus on viimeisellä matkallaan Jerusalemiin. Kuljetaan maakuntien rajaa. Vain muutama sana ja niiden sanoma on valtava. Muistamme jälleen, että kaiken, minkä Jeesus teki, hän teki meidän tähtemme. Hän kulki, koska meidän on kuljettava, viimeisellä matkalla, koska meidän matkamme on viimeinen, rajalla, koska me olemme rajavyöhykkeen kansaa. Meillä on menolippu, ei edestakaista. Jeesus on kaikkien kulkijoiden Vapahtaja, niin itsetuntoisten galilealaisten, kuin halveksittujen samarialaistenkin, takki auki porhaltavien kuin takit tiukasti napitettujenkin. Molemmilta tahtoo elämän rajallisuus niin mitassa kuin kyvyissäkin unohtua. Jeesus kohtaa ihmiset marginaalissa. Tällä kertaa kymmenen spitaalini ja ihmisten syrjäyttämää. He tekivät niin kuin Mooseksen laki edellytti: ulkoasullaan ja huudoillaan varoittivat terveitä. (3. Moos. 13:45,46) Mutta tällä kertaa he huusivat muutakin, kuin ”saastainen, saastainen”. Yhteinen sairaus oli yhdistänyt keskenään vihamieliset. Joskus onnettomuudella on näin siunattu vaikutus. Kurja sairaus erotti muista laidalle. Mutta Jumala ei ole kaukana laittimmaisistaakaan. Elämän rajoilla suuret yhteiset tekijät ja pienet yhteiset jaettavat pelkistyvät vähiin ja yksinkertaisiksi. Uskon- ja iäisyysasiatkin tulevat lähelle ja tärkeiksi. Monimutkaisuudet alkavat, kun välitön vaara on ohi. Jeesuksen kohtaamien risaisten rajamiesten todistus on sama kuin 1800 vuotta myöhemmin Länsi-Suomen mailla eläneiden armon keräjälaistenkin. Siinä pelastusopissa on kolme kohtaa: hätä, apu ja kiitos. Suurta on tämä: se toimi ja se toimii yhä. Jumalaa ja Jeesusta (voit rukoilla kumpaa vaan, sillä vastaanotto huolehtii oikean osoitteen) et huuda avuksi turhaan. Jumalan lahjaksi terveys selviää vasta sitten, kun

se menetetään. Sairautta suuremmaksi hätä selviää vasta sitten, kun sairaan puolesta rukoillaan. Ihmisen suurin hätä on synty ja suurin tarve on pelastuminen ikuisesta kadotuksesta. On tärkeintä, että on synnit anteeksi ja pelastava usko. Sen Jeesus osoitti sairaita parantaessaan. Kavahdamme lopulliselta tuntuva kuolemaa, mutta emme kadotusta, ikuista eroa Jumalasta. Emme ymmärrä synnin vakavuutta ja iäisyyden loputtomuutta. Ne meidän on uskottava Raamatun sanan perusteella. Kristillisessä saarnaperinteessä spitaali on tullut vertauskuvaksi synnistä. Yhtäläisyyksiä niillä onkin: alkavat pienestä, erottavat, tarttuvat ja tappavat. Vain Jeesus voi auttaa kummastakin. Hätä on suurin, jos ihminen ei näe pelastuksen tarvettaan. Pahinta mitä voit tehdä Jeesukselle on, ettet tee mitään, jätät hänet rauhaan. Siksi, kun on hyvä, kiitä ja kun on hätä, kisko hänet hätääsi. Elämme Jumalan lahjojen ja suoraisten ihmeiden keskellä, mutta toistuessaan ne lakkaavat olemasta ihmeitä ja tulevat minulle kuuluviksi ja itsestään selvyviksi. Toinen tapa ottaa vastaan Jumalan lahjat, on uskon tapa. Puoliso, lapset, vanhemmat, toimeentulo, isänmaa ovat Jumalan lahjaa. Kiitos avaa ovet suurempaan lahjaan: pelastavaan uskoon. Evanke-liumin suhdeluvun mukaan yksi kymmenestä kiittää. Muutkin voisivat, sillä Herra kysyy: ”Missä ne yhdeksän muuta ovat?” Kysymys on meille.

Yksi ymmärsi, ettei ole lahjoja ilman lahjoittajaa, ei apua ilman auttajaa. Monet eivät ymmärrä tätä koko elämänsä aikana, eivätkä siksi tiedä, ketä kiittäisivät. Arvaamme, että muut yhdeksän menivät jonkun papin luo ja viikon kuluttua uhrasivat Jerusalemissa säädetyt uhrin. (3. Moos. 14:2-) Näin he kunnioittivat Jumalaa. Jotakin havahduttavan murheellista on siinä, että virallinen kirkollinen järjestys, ohjesääntöliturgia ja Jerusalem esti tai viivytti heitä tulemasta Jeesuksen luo. Samarialaisella ei

ollut näitä mahdollisuuksia. Hän kunnioitti Jumalaa kiittämällä Jeesusta. Jeesuksen tunnustaminen Vapahtajaksemme ja Herraksemme, on kiitosuhri Jumalalle. (Hepr. 13:15) Kiittäminen ei ollut ehto pelastukselle tai maksu uskon saamiseksi. Kiittäminen toi parantuneen Jeesuksen luo. Mikä tai kuka sinun on tuonut Jeesuksen luo? Oletko sinä tuonut jonkun? Jeesuksen luona ei kukaan pety. •

Keijo Rainerma

Kankaanpään seurakunnan
kirkkoherra

Jumalan sanansaattajat

ILM. 12:7-12

MIKKELINPÄIVÄ (ENKELIEN
SUNNUNTAI) 29.9.

Tämän päivän teemana on arkkienkeli Mikaelista tulevan nimensä mukaisesti enkelit; siksi sitä sanotaan myös enkelten sunnuntaiksi. Kun päivän tekstejä tarkastelee yhdessä, voi ensimmäisenä huomata, etteivät ne tunnu käsittelevän samaa asiaa lainkaan. Ainoa varsinaisesti yhdistävä teema on se, että kaikissa perikoopeissa mainitaan enkelit. Kuitenkaan yhdessäkään niistä eivät enkelit ole pääosassa, vaan ne vain mainitaan tai ne näyttävät muuten sivurooleja. Koko enkeliteema näyttäytyy siksi tämän sunnuntain kohdalla varsin päälle liimatulta.

Näin ei kuitenkaan ole, kun tarkastellaan sitä, mitä nämä tekstit kertovat meille enkeleistä. Kaikki kolme kohtaa ovat sävyltään varsin erilaisia, mutta ne kertovat meille siitä, mitä varten enkeleitä on. Enkelit ovat palvelevia henkiä. Niiden tehtävänä oli ja on toteuttaa Jumalan niille antamia tehtäviä. Sana ”enkeli” onkin johdettu monen kielen kautta kreikan sanasta ”angelos”, joka juontaa juurensa lähettämistä tarkoittavasta verbistä. Enkeli on lähetetty eli Jumalan sanansaattaja. Raamatussa kohtaamme enkelin kuitenkin myös mo-

nissa muissa tehtävissä. Jaakobin unessa enkelit kulkevat taivaaseen ja maan päälle ennen kuin itse Herra ilmestyy Jaakobil- le. He ovat kuin taivaallinen hoviväki, joka käy Herransa edellä. Monissa raamatun- kohdissa, eikä vähiten Johanneksen ilmes- tyksessä, enkelit kuvataan toimittamas- sa palvelusta Herran edessä ja ylistämässä Häntä. Kuitenkin päivän toinen lukukap- pale kertoo erilaisen kuvan. Siinä kuvataan surullista enkeleihin liittyvää todellisuut- ta, sitä, että myös osa enkeleistä on langen- nut ja käy Saatanan johdolla sotaan Juma- laa vastaan. Jo vanhastaan kristikunnassa on ajateltu, että Saatanana ja sen enkelit lan- kesivat ylpeyden tähden; ne halusivat ol- la enemmän kuin vain palvelijoita, ne ha- lusivat nousta Jumalan kaltaisiksi, tämän paikalle. Tästä näkökulmasta onkin osuvaa ajatella, että syntiinlankeemuksessa Saa- tana (eli ”tuo muinaisajan käärme”; Johan- nes liittyy lankeemuksen suoraan taivaassa käytyyn taisteluun) oikeastaan laittaa va- hingon kiertämään. Se houkutteli ihmis- tä lupaamalla tälle Jumalan kaltaisuuden. Lankeemuksen lisäksi Johanneksen teks- tissä lunastus on läsnä. Saatanan valta on murrettu lunastuksessa, Kristuksen ristin- kuolemassa. Ylösnousemuksessa Jeesus on korotettu kuninkaalliseen valtaansa ja Jumalan kuninkuus alkaa murtautumaan esiin keskellä langennutta maailmaa. Tä- män kuninkaan palveluksessa olivat myös taivaasta kuuluvan äänen mainitsemat marttyyrit; ne jotka olivat valmiit luopu- maan mieluummin hengestään kuin to- dellisesta Kuninkaastaan. Se tosiasia, että langenneita enkeleitä on Raamatun mu- kaan olemassa aiheuttaa pelkoa ja suoras- taan kauhua. Jos langenneet enkelit kerran voivat tekeytyä Jumalan palvelijoiksi, niin miten nämä hyvät ja pahat enkelit voidaan erottaa toisistaan? Raamatussa huomaam- me erään yksityiskohdan, joka säännön- mukaisesti liittyy enkeleiden ilmestyksiin. Kun ihminen kohtaa enkelin, tyypillinen

reaktio on se, että ihminen pyrkii osoitta- mana kunnioitusta ja kumartamaan. En- kelit kuitenkin, osoittautuen todellisiksi Jumalan palvelijoiksi, kehottavat ihmisiä nousemaan, sillä enkeli on, kuten Johan- neksen kohtaama enkeli sanoo, ”vain Ju- malan palvelija, niin kuin sinä” (Ilm. 22:9).

Entä sitten evankeliumiteksti; miten sii- nä näkyvät enkelit? Jeesus viittaa ”vähäis- ten enkeleihin”. Lapsille enkeli on turval- linen hahmo; jopa niin turvallinen, että kun vanhempien reaktioita pelätään, in- nostutaan kirkossa puhumaan enkeleistä niin, että Jeesus unohtuu. Itäisessä kristi- kunnassa lapsille opetetaan jo pienestä pi- täen, että Jumala antaa kasteessa jokaisel- le lapselle oman suojelusenkelin. Vaikka suojelusenkeli onkin länsimaissa kaikkein keskeisin kuva enkeleistä, siihen viitataan Raamatussa vain muutamassa kohdassa. Kuitenkin juuri tähän tehtävään voidaan ymmärtää viittaavan sen, mitä Jeesus pu- huu ”vähäisten (eli tässä: lasten) enkeleis- tä” Jeesuksen puheen ydin ja Hänen toi- mintansa ei kuitenkaan viittaa enkeleihin. Mikkelinpäivä on monissa seurakunnissa perinteinen perhemessun päivä, ja sitä voi- sikin kutsua evankeliumitekstin tähden lasten sunnuntaiksi. Jeesus asettaa esimer- kiksi lapsen. Hän nostaa lapsen jalustalle ja esikuvaksi. Antiikin maailmassa anneti- tiin paljon esikuvia, niin juutalaisten, pa- kanoiden kuin myöhemmin kristittyjenkin keskuudessa. Sankarikertomukset, joita kreikkalais-roomalainen mytologia on pul- lollaan, ovat esimerkki tällaisesta esikuvi- en asettamisesta jalustalle. Toisaalta pyhi- myselämäkerrat ja marttyyriot kertoivat myöhäisantiikin ja varhaisen keskiajan kristityille sitä, millainen kristityn tulisi olla. Juutalais-kristillisessä ja/tai jälkikris- tillisessä maailmankuvassa, jossa me länsi- maissa elämme, on vaikea tajuta Jeesuksen radikaalia sanomaa. Meille lapsella on ar- vo. Antiikissa tämä oli hämmäntävä ajatus. Pakanoille lapsi ei ollut todellinen ihminen

ennen kuin hänet oli sellaiseksi yhteisös-
sä hyväksytty. Juutalaiset antoivat lapsille
paljon suuremman arvon kuin naapurin-
sa, mutta yhä he olivat ensisijaisesti (ennen
kuin heistä oli kodin töissä tai maatalou-
dessa apua) taakka. Tällaisen Jeesus asetti
esikuvaksi ja malliksi. Lapsi nimittäin osaa
ottaa vastaan lahjan. Kun lapsi ottaa lahjan
vastaan hän iloitsee ja suurin kiitos on ilo.
Aikuiset pohtivat vastalahjaa tai sitä miten
kiittäisivät tarpeeksi kauniisti; se on oike-
astaan vaihtokauppaa. Kuitenkin meidän
pelastuksemme on tullut täysin lahjana, il-
maiseksi ja vain sellaisena me voimme sen
ottaa vastaan. Se on kalleinta, mitä on, sillä
se on maksettu Karitsan verellä eikä meil-
lä ole omine ansioinemme siihen ikinä va-
raa. Tämän osoittavat Jeesuksen hurjalta
tuntuvat lauseet viettelysten varomisesta;
me ihmiset emme ikinä pysty siihen. Siksi
pelastus annetaan meille ilmaiseksi. Tämä
on Jeesuksen sanojen ydin, se evankeliumi,
johon ”haluavat enkelitkin päästä edes luo-
maan silmäyksen”. (1. Piet.1:12) ●

Riku Larmala

Pastori, Nurmijärven seurakunta

Jeesus antaa elämän

ROOM. 8:18–23

17. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 6.10.

Paavali kirjoittaa juuri aiemmin, että ”Hen-
ki itse todistaa meidän henkemme kans-
sa, että me olemme Jumalan lapsia. Mutta
jos olemme lapsia, niin olemme myöskin
perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen
kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen
kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös
kirkastuisimme.” (Room. 8:16–17) Näin
kristittyjen kärsimys liitetään uskon kautta
Kristuksen osallisuuteen. Kristuksen kuo-
leman tähden kristityt ovat Jumalan lap-
sia, ja siksi kristittyjen kärsimykset ovat
osallisuutta Jeesuksen kärsimyksiin. Ja tä-
män takia kärsimykset eivät ole lopulliset,
vaan niitä seuraa kirkkaus, jonka Kristus

on hankkinut. Vaikka jokaisella uskovalla
on jo lapsenoikeus ja tulevan perinnön lu-
paus, tämä perintö ei kuitenkaan vielä ole
näkyvällä tavalla saavutettu. Siksi pä maailman
kärsimyksissä on kristittyjen osana
ja lohdutuksena suunnata katse tulevaan
kirkkauteen, lohdutukseen ja iankaikki-
seen elämään. Tämän kaiken on Kristus
valmiina hankkinut jokaiselle vapaasti us-
kottavaksi, kun hän lunasti koko maailman
- ei hopealla tai kullalla, vaan pyhällä
kalliilla verellään. (1. Piet. 1:18–19) Paavalin
tarkoitus on siis asettaa vaakakuppiin kris-
tittyjen kokemat kärsimykset ja toisaalta
se kirkkaus, joka odottaa jokaista, joka kes-
tää loppuun asti. Missään tapauksessa ei
ole tarkoitus vähätellä kärsimysten kivuli-
aisuutta, päinvastoin. Voidaan sanoa, että
jos turvaat mihin tahansa muuhun asiaan
tässä elämässä, se kaatuu ja osoittautuu
kestämättömäksi – mutta jos turvanasi ja
kärsivällisyytesi perusta on Jumalan armo
ja varma lupaus, se tuo kestävyuden, joka
yksin päihittää surut, tuskat, ahdistukset
ja vainot.

Hän haluaa rohkaista kärsivällisyyteen.
Kun sinua kohtaa kärsimys, ole kärsivälli-
nen. Kärsivällisyys on luottamista tulevaan
hyvään, luottamista siihen, että Jumalan
tahto toteutuu ajallaan. Se ei ole pahuu-
teen tai ahdistukseen alistumista, vaan ri-
pustautumista tulevan toivon varaan. Se
vaatii kestävyyttä ja rukousta, erityisesti
Isä Meidän rukouksen pyyntöä ”Tapahtu-
koon sinun tahtosi, myös maan päällä, niin
kuin taivaassa.” Pelko kärsimyksien lopul-
lisuudesta on valtava. Mutta tähän Paava-
lin sana tuo lohdun. ”Tämän nykyisen ajan
kärsimykset” viittaavat kuitenkin vain ohi-
menevään hetkeen. Vain pienen hetken
kestää ahdistus ja koettelemus. Ja niiden-
kin keskellä saa uskova ja kärsivällisesti Ju-
malan sanassa pysyvä kristitty huomata,
että hän ei ole yksin, vaan hänen kanssaan
kärsii maailman synnit sovittanut Herra
Jeesus Kristus. Mitä suurempi on kärsimys

ja ahdistus maailmassa, sitä väkevämmäksi osoittautuu Jumalan armo ja hänen huolenpitonsa tuona hädän hetkenä. Jokaista kehoitetaan ottamaan vastaan risti, mutta tämän risti ei ole yksin. Kärsimykset ovat kivuliaan, ja siksi niitä sanotaan ristiksi. Mutta koska se on nimenomaan Kristuksen risti, tulee sen mukana aina myös Jumalan armo ja lohdutus ristiinnaulitussa Jeesuksessa Kristuksessa.

Kärsivällisyyden ja luottamuksen kohde on siis se lunastus, jonka Kristus on saanut aikaan kuuliaisuudellaan ja verellään. Hän on antamalla itsensä ja puolestamme kärsimällä ostanut meidät vapaaksi synnin vallasta, Jumalan lapsiksi. Hän on maksanut meidän syntiemme suuren hinnan verellään. Ja hankkinut kirkkauden ja perinnön, jonka haluaa sanassaan lahjoittaa armosta, uskon kautta meille ja koko maailmalle. Tämä on jo täytetty. Ja tätä valmiista Kristuksen työstä ponnistaa meidän kärsivällisyytemme ja toivomme siihen hetkeen, jolloin käy ilmeiseksi jo nyt uskossa omistamamme Jumalan lapseus. Olemme jo kasteessa saaneet uskon kautta syntyä uudesti ja tulla osalliseksi Jumalan lapseudesta. Meidän lihassamme kuitenkin on vielä synti viimeiseen hengenvetoon asti, ja siksi ruumiimme lunastus viittaakin tässä tekstimme kohdassa ylösnousemukseen. Kun Kristus tulee takaisin, me saamme olla hänen kirkkaudestaan ja kunniastaan osallisia, itsekin kirkastettuja, ja ilman syntiä. Silloin kaikki näkevät sen kirkkauden ja lapsenosan, joka Kristukseen uskovilla, vainotuilla kristityillä on. Turhaan ei Ilmestyskirjassa Johannes näe tätä suurenmoista, lohduttavaa näkyä: Ja minä sanoin hänelle: ”Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynel-leet heidän silmistänsä.” Ilm.7:16-17.

Kun Kristus tulee takaisin kirkkaudessa, toivo täyttyy. Jumalan lapset saavat silloin tulla osallisiksi hänen kirkkaudestaan ja kunniastaan. Synnin ruumis on kuollut, kirkastettu ylösnousemusruumis on noussut. Syntiä ja heikkoutta ei enää ole, ja siksi elämä on vapaata ja autuasta. Myös luomakunta on osallinen tästä kirkastuksesta, kun Kristus tulee takaisin. Kaikki uudessa luomakunnassa on kirkastettuna ilman syntiä, ja siksi sen jokainen yksityiskohta on hyvä ja kaunis. Tätä kirkkautta odottaa luomakunta huokaisten. Tätä kirkkautta saamme myös kristittyinä samalla tavalla kärsivällisesti odottaa ja huokaisten rukoilla yhä uudelleen ”Isä Meidän, tapahtukoon sinun tahtosi, myös maan päällä, niin kuin taivaassa.” •

Esa Yli-Vainio

TK

Kristityn vapaus

GAL. 5:1-6

18. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 13.10.

Vapauden tunne valtaa meidät aika ajoin. Monilla tällainen kokemus liittyy ajokortin saamiseen. Yhtäkkiä on mahdollista liikkua ilman rajoitteita ja elinpiiri laajenee. Itsenäistyminen ja omaan asuntoon muuttaminen voi vastaavasti synnyttää jopa huumaavaan tunteen nuorena - ei enää rajoja, pelkkää vapautta! Tällaisesta vapaudesta Paavali puhuu?

Apostoli Paavali käsittelee kirjeissään vapautta. Merkittävä vapautteen liittyvä kohta löytyy Galatalaiskirjeestä (Gal. 5:1) ”Vapautteen Kristus meidät vapautti. Pysykää siis lujina älkääkä alistuko uudelleen orjuuden ikeeseen.” Tässä jakeessa Paavali korostaa sitä, että ihminen on luonnostaan ”orjuuden ikeen alainen”. Lakihenkisyys on ihmiselle luontaista. Tästä kertoo sekin, miten kaikissa maailman uskonnoissa – kristinuskoa lukuun ottamatta – pelastuminen on riippuvaista ihmisen suorituk-

sista. Luther puhuu härästä, joka suurella vaivalla joutuu kiskomaan painavaa iestä niskassaan. Päivittäisen ruokansa ohella se ei saa muuta palkkaa, kuin tulla lopulta teurastetuksi. Samoin käy niille, jotka pyrkivät tulemaan vanhurskaiksi lakia noudattamalla. He jäävät lain ikeen alle palvelemaan ja uurastamaan, eivätkä raskaasta työstä saa muuta palkkiota kuin ikuisen kuoleman. Siksi ei liene raskaampaa palvelusta kuin lain alla eläminen.

Uskonpuhdistuksen ydinlöytö on vapaus Kristuksessa. Tätä löytöä seurasi mullistus. Kun me turvaamme Jeesukseen, hänen vanhurskautensa peittää meidän syntimme. Olemme vapaita kadottavasta tuomiosta. Jumala ei etsi meistä perustetta anteeksiantamukselleen, vaan kyse on lahjavanhurskaudesta, joka syntisen hyväksi luetaan – yksin armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen tähden. Kristitty elää siis vapaudessa. Houkutus lakihenkisyyteen on edelleen olemassa, ja se saa meissä monenlaisia muotoja. Siksi siitä tulee aktiivisesti varoittaa ja itseäkin muistuttaa. Evankeliumin suomaa vapautta ei Jumala ota meiltä pois, mutta me voimme sen itse hukata. Aina kun galatalaiset kokivat kiusauksia alistua lain vaatimusten alle, he olivat luopumassa vapaudestaan Kristuksessa (j. 4). Vaarallista on livetä evankeliumin vapaudesta takaisin orjuuden ikeeseen.

Jos lain orjana oleminen ei ole vielä tarpeeksi, niin sitten mukaan tulevat oma lihamme, syntimme ja pahan valta, joka pyrkii ajamaan meidät pois Kristuksen yhteydestä. Tahtommekin on sidottu syntiinlankeemuksen myötä niin, ettemme luonnostamme kykene kääntymään Jumalan puoleen. Olemme ”sidotun ratkaisuvallan” alla. Galatalaiskirjeessä Paavali on kuitenkin muistuttanut siitä, kuinka Kristus on murtautunut nämä synnin ja pahan vallan siteet kristityissä. Kuolemaltaan, ylösnousemuksellaan ja lähettämäl-

lään Hengellä hän on vapauttanut meidät ”nykyisestä pahasta maailmanajasta” (Gal. 1:4; 3:2). Tästä Jeesuksen voitosta seuraa myös vapautettujen kyky elää vapaudessa. ”Vapauteen Kristus meidät vapautti” (j.1). Jukka Thurénin sanoin: ”Vapaus on sitä, että uskossa vapautettu voi tehdä ratkaisuja – Hengen johdolla. Hänellä on arbitrium liberatum, ”vapautettu ratkaisuvallalta”. Tämä vapautettu ratkaisuvallalta mahdollistaa meidän vahvistumaan vakaumuksessamme. Paavali kehottaa seurakuntalaisia seisomaan lujana (j. 2). Lujana seisominen tarkoittaa katseemme kohdistamista Jeesukseen ja siihen mitä hän on puolestamme tehnyt. Samalla tämä kehottaa meitä kurinalaisuuteen. Kurinalaisuus ei kuitenkaan ole vastakohta kristityn vapaudelle. Kurinalaisuus voi näet toimia tienä kohti vapautta. Tärkeää on muistaa, että kyse ei ole itsensä pelastamisesta, vaan armahdettuna elämisestä ja uuden elämäntavan omaksumisesta. Anteeksi saanut haluaa elää uutta elämää ja kilvoitella elämässään. Tässä armon tilassa meillä on mahdollisuuksia tehdä valintoja: luenko Raamattua, osallistunko ehtoolliselle, rukoilenko ja käynkö sanan kuulossa. Nämä Jumalan lahjat vahvistavat uskoamme. Eivät nämä silti ole hengellisiä ansioita. Voisimme yhtä hyvin puhua rutiineista. Varjele rutiinit, niin rutiinit varjelevat sinut. Jumalanpalvelukseen on hyvä osallistua, vaikka ei aina tuntuisikaan siltä, sillä seurakuntayhteys rakentaa meitä. Raamattua on hyvä lukea, sillä Jumala puhuu sanansa kautta. Ehtoolliselle ei kokisi olevansa kelvollinen menemään, mutta juuri me syntiset tarvitsemme anteeksiantamusta. On muuten merkillistä, kuinka ihmisen luontainen lakihenkisyys osaa tehdä näistäkin Jumalan hyvistä lahjoista vaatimuksia ja uskon mittareita. Moni kristitty uupuu seurakunnan toiminnassa, kun uskosta tulee helposti suorittamista. Evankeliumi

ei kuitenkaan aseta mitään vaatimuksia kristityille suhteessa pelastukseen. Mikään ei saa meitä orjuuttaa. Pelastus on yksin Kristuksen varassa. Vapauteen Kristus meidät vapautti! •

Taito Heikkilä

Rakkauden kaksoiskäskey

KOR. 1: 4–9 19. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 20.10.

Kesäkuun toisena päivänä vietettiin valtakunnallista Kummipäivää. Ajatus on hyvä. Kummin tehtävänä on ennen kaikkea rukoilla kummilapsensa puolesta. Tällainen nimikkopäivä voi rohkaista rukoilemaan ja myös kiittämään Jumalan hyvistä lahjoista toisen ihmisen elämässä. Jumalan sanan kylvä ei mene koskaan hukkaan. Esirukoukset eivät jää kuulematta.

Paavali muistaa rukoilla ”kummiseurakuntansa” puolesta. Avainsanana on kiitollisuus. On hyvä aika ajoin pysähtyä miettimään mistä kaikesta saan olla kiitollinen – ja ennen kaikkea ketä saan kiittää. Myönteinen asenne muuttaa ihmistä monella tavoin. Kiinnittämällä huomion kiitoksen aiheisiin, samalla ajatuksemme kohdistuvat hyvien lahjojen antajaan - Jumalaan. Paavali kirjoittaa: ”Minä kiitän aina teidän tähtenne Jumalaani siitä armosta, joka teille on annettu Kristuksessa Jeesuksessa.”(j.4) Paavalille tietää kenelle kirjoittaa. Hän on kuullut seurakunnan ongelmista, sen keskinäisistä riidoista ja synneistä. Seurakunnan ongelmista huolimatta Paavali sanoo olevansa kiitollinen Jumalalle siitä hyvästä, mitä Herra on saanut aikaan. Samalla Paavali haluaa muistuttaa siitä, ettei korinttilaisilla ole syytä ylpeilyyn. Kyse on yksin Jumalan armosta. Jos Jumala ei olisi toiminut seurakunnan keskuudessa, ei kyseistä seurakuntaa edes olisi olemassa. Kristuksen kirkon – hänen ruumiinsa jäseneksi ei tulla muutoin kuin armon kautta. ”Hänen yhteydessään te

olette saaneet kaikkea rikkautta, niin tietoa kuin puhetaitoakin.”(j.5)

Seurakuntaa oli siunattu hengellisillä lahjoilla. Luvussa 12 Paavali luettelee näitä lahjoja (1. Kor. 12:4–11). Näitä olivat muun muassa kielillä puhuminen, henkien erottaminen, profetoiminen ja profetian tulkinta. Korintin seurakunnassa näitä lahjoja ei kuitenkaan aina valjastettu seurakunnan rakentamiseen. Lahjojen saajia tuli muistuttaa siitä, että näitä lahjoja ei tule käyttää väärin. Paavali muistuttaa vastaanottajia siitä, että Jumala itse vahvistaa seurakunnan uskoa ennen kaikkea sanansa kautta. ”Sanoma Kristuksesta on juurtunut lujasti teihin, ja teillä on armolahjojen koko rikkaus odottaessanne Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestymistä. Jumala on myös vahvistava teitä loppuun saakka, niin ettei teissä ole moitteen sijaa Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemisen päivänä. Jumala on kutsunut teidät Poikansa Kristuksen Jeesuksen, meidän Herramme, yhteyteen, ja hän pysyy sanassaan.” (j. 6-9) Jumalan armolahjojen läsnäolo seurakunnassa kertoi evankeliumin voimasta; ilosanoma oli juurtunut seurakuntaan (j.6). Evankeliumi on Kristuskeskeistä. Paavali oli keskittynyt julistuksessaan Kristukseen ja häneenkin ristiinnaulittuna (1. Kor. 2:2). Jumala oli nyt saanut tehdä työtään seurakunnassa – ei sanoma Jeesuksesta muuten eläisi sen keskuudessa. Paavali muistaa painottaa Jumalan toimintaa ja työtä ihmisten sydämissä (j.7–8). Paavalin ei tarvitse kantaa huolta lopputulemasta. Koska Korintin kristityt olivat tulleet pelastuksesta osallisiksi yksin Jumalan armosta, he myös seisoisivat Jumalan edessä ”vailla moitteen sijaa”. Tämä kaikki on yksin armon varassa. Ihminen voi toki luopua uskostaan, mutta se ei johdu Jumalasta. Katkelman lopussa Paavali vielä korostaa Jumalan uskollisuutta (j.9). Koska Jumala on kutsunut meidät yhteyteen-

sä Jeesuksen Kristuksen kautta, voimme olla varmoja siitä, että hän myös huolehtii meistä loppuun asti.

Voisiko Paavali toimia esimerkkinä palvelutehtävässämme kummeina ja kasvattajina? Jumalan hyvistä lahjoista kiittäminen, evankeliumin esillä pitäminen ja armosta muistuttaminen ovat parasta, mitä voi toiselle voi suoda. Esirukouksen merkitystä ei saa unohtaa. Korintin kristitytkin olivat monella tavoin keskenkasvuisia. Ohjausta tarvitaan. Painopiste Paavalilla on kuitenkin Jumalan teoissa ja hänen armossaan. Paavali ei väsy muistuttamaan Jumalan uskollisuudesta: ”Jumala on kutsunut teidät Poikansa Kristuksen Jeesuksen, meidän Herramme, yhteyteen, ja hän pysyy sanassaan.” •

Taito Heikkilä

Usko ja epäusko

MARK. 2:1–12

20. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA

27.10.

Terveys on arvo, jonka suomalaiset noteeraavat ykköseksi tai ainakin korkealle. Terveys ei ole kuitenkaan ihmisen hallinnassa. Hyvän hoidon voi ostaa, terveyttä ei. Vaikka jokainen uusi päivä herättääkin kiittollisuuteen, emme voi välttää sitä huolta, että jonakin hetkenä vaivat tulevat. Arvot saavat aikaan tietynlaisen käyttäytymisen. Jos terveys on arvo, kiinnitämme huomionsa syömiseen, liikuntaan ja lepoon ja käymme tutkituttamassa kuntomme. Jos taas herkuttelu ja rasituksen välttäminen ovat meille tärkeitä, toivomme, että terveyttä riittäisi muuten vaan. Päivän evankeliumikohta ja Jeesus liittyvät arvokeskusteluun - ja tietysti hyvin yllättävällä tavalla.

Miksi arvoista eli meille tärkeistä asioista puhuminen on niin tärkeää? Siksi, että käyttäytymisemme ja elämänvakauksemme taustalla on arvot. Kolme kir-

jaa ovat rakentaneet suomalaiset arvot. Hyvän, oikean ja tavoittelemisen arvoisen ja toisaalta pahan, väärän ja kavahdettavan olemme saaneet Raamatusta, katekismuksesta ja virsikirjasta. Kristillisten arvojen varaan on rakentunut kristillinen moraalili, elämäntapa. Nykyisessä arvoneutraaliteen pyrkivässä Suomessa kolmen kirjan merkitys on kiistetty ja kristilliset arvot haastettu. Kun perusta pettää, ei kristillinen moraalikaan voi pysyä. Haavoittuvimmat osat, lapset ja vanhukset kärsivät ensin. Hallitus voi päättää hoitajamitoituksesta ja koventaa rangaistuksia laiminlyönneistä ja hyväksikäytöstä, muttei käskeä kunnioitusta, vastuullisuutta, rakautta ja toivoa, uskosta puhumattakaan. Käyttäytymisen muutoksen saa aikaan vain arvojen ja asenteiden muutos. Mistä sellainen muutosvoima? Evankeliumista.

”Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi”, oli Jeesus sanonut. (Matt. 8:20) Ristiltä ”pään kallistuksen” paikka löytyi. Kapernaumia Matteus sanoo Jeesuksen kotikaupungiksi. Jeesuksella oli ystäväkoteja, tutuimmat niistä Pietarin Kapernaumissa ja Lasaruksen ja sisartensa koti lähellä Jerusalemiä. ”Hän on löytänyt paikkansa maailmasta”, saataan sanoa jostakin, vaikka kenties maailma onkin löytänyt paikkansa hänessä. Koti on yksi arvoistamme, vaikka toki tiedämme, että majatalojahan vain meillä täällä on. Evankeliumin ilosanoma kertoo, kuinka paljon Jeesus kohtasi kärsimystä. Neljä ystävää sairasta kantamassa, kattoa purkamassa ja laskemassa halvaantunutta Jeesuksen eteen. Ystävät ovat tärkeitä ja yksi arvoistamme, aivan erityisesti ystävät, jotka kantavat rukouksin Jeesuksen eteen. Ystävien usko sai toimimaan. Usko voitti esteet ja uskossa vahvemmat kantoivat heikompa. Usko on kuin silmä, se ei näe itseään, mutta ei se näe myöskään toisen uskoa. Jeesus näkee. ”Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi”, voi

sanoa kenelle vaan, sillä Kristus on jokaisen synnit sovittanut. Jeesuksen nimessä on ”saarnattava parannusta ja syntien anteeksiantamista”, kuuluu Jeesuksen tehtäväksiänto. (Luuk. 24:47) Tämä julistus synnyttää uskon.

Evankeliumi kertoo kirjanoppineiden nurjat ajatukset, mutta ei kerro ystävien pettymyksestä, sillä ajattelen heidän parantamisihmettä odottaneen. Tai sitten usko jaksaa odottaa kärsivällisesti. Jeesus ei tullut pelastamaan soluja, vaan sieluja. Monia heidän sairaitaan Jeesus paransi, joskaan ei kaikkia. Sairaana parantamiseen Jeesus tarvitsi sanan, mutta syntisen lunastamiseksi hän antoi henkensä. Kumpi on helpompaa? Jeesus osoittaa arvojen arvon: Onko sinulla kaikki synnit anteeksi? Ihmistä on ennen kaikkea valmistettava

ikuisuutta varten. Synti erottaa Jumalasta. Syntisinä tässä elämässä pysymme, mutta synnin syyllisyydestä saamme vapautuksen Jeesuksen nimessä ja veressä. Halvaantunut parani hetkeksi, mutta sitten taas sairaus ja kuolema aikanaan tulivat. Jumalan lasten vapaus synnin syyllisyydestä on tärkein elämänarvomme ja sillä on laajat ja kauaskantoiset vaikutukset.

Kysymykseen ”kuka muu kuin Jumala voi antaa syntejä anteeksi” oli Jeesus vastaava vähän myöhemmin. Hän antoi seurakunnalleen ripin, vallan sitoa ja päästää. Itsekin armoon autettuna saa evankeliumin saarnaaja julistaa synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä. Tämän armon evankeliumin Jumalan lahjoittama usko omistaa. ●

Keijo Rainerma

Julkaisijat

Suomen Evankelisuterilainen
Opiskelija- ja Koululaislähetys ry OPKO
Suomen Raamattuopiston Säätiö SROS
Suomen teologinen instituutti ry STI
Suomen evankelisuterilainen
Kansanlähetys SEKL

Päätoimittaja

Santeri Marjokorpi
santeri.marjokorpi@sro.fi
0503814288

Toinen päätoimittaja

Timo Eskola
timo.eskola@sti.fi
09 668 9550

Toimitussihteeri

Taito Heikkilä
toimitussihteeri.perusta@gmail.com
041 362 4279

Aineisto-osoitteet

santeri.marjokorpi@sro.fi
toimitussihteeri.perusta@gmail.com

Ulkoasun suunnittelu ja taitto

Teemu Junkkaala
teemu@gstj.fi

Toimitus 2019

Mattias Kaitainen, Markus Korri, Leif Nummela, Karoliina Rauhio-Pokka
Topias Tanskanen, Arno Toivanen

Neuvottelukunta 2017–2019

Keijo Rainerma (puheenjohtaja), Juha Auvinen, Ville Auvinen, Ruth Franzén, Markku Ihonen, Timo Junkkaala, Ilmari Karimies, Jussi Miettinen, Pekka Mäkipää, Olavi Peltola, Tapio Puolimatka, Teuvo V. Riikonen, Niilo Räsänen, Matti Sartonen, Mauri Tervonen, Lauri Thurén, Lauri Vartiainen, Juha Vähäsarja

Toimituksen osoite

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja

Perussanoma Oy

Tilaspalvelu ja osoitteenmuutokset

perussanoma@jaic.com
03 4246 5391

Tilauhinnat 2019

Opiskelijatilaus 20 €/vuosi,
kestotilaus 45 €/vuosi, määräaikais-
tilaus 12 kk 48 €/vuosi, irtonumero 7 €

Ilmoitushinnat

1/1 sivu: 130 mm (lev.) x 193 mm (kork.)
250€, 1/2 sivu: vaaka 130 mm x 96,5 mm
140 €, pysty 62,5 mm x 193 mm 140 €,
muut: 0,80 €/pmm, palstaleveys 62,5
mm. Hintoihin lisätään alv. (24%).

Ilmoitusten vastaanotto

aineistot.perusta@perussanoma.fi
050 361 4099

Kirjapaino

Painotalo Plus Digital

Aikakauslehtien liiton jäsen.

ISSN 0355-7111

Perusta julkaisee mahdollisuuksien mukaan myös kirjoituksia ja kommentteja, joita ei ole erikseen pyydetty.

Perusta-lehti painetaan ympäristöystävällisesti.

**Uskon ja ajattelun avuksi
46. vuosikerta
Ilmestyy kuudesti vuodessa**